

[Kristen Amby.]

Jeg nævnte rent periferisk — andre har også gjort det — at der er sat kræfter i gang ude i befolkningen. Jeg er altid ked af, når noget sådant sker, ikke, at folk har interesse for en sag, men når interessen afsløres på et tidspunkt, hvor det næsten er for sent, hvor toget er gået. Det er mig lidt underligt, at man, når man i omtrent to år har arbejdet med disse problemer, ikke før har hørt noget om det. Det, man hører, er undertiden ganske ejendommeligt, men det er selvfølgelig ud fra de bedste motiver, sådan noget sker. Jeg synes også, det måtte betyde noget, hvis man kunne berolige den del af offentligheden, der er opskræmt, derved, at der blev større, måske næsten fuldstændig enighed om denne lovgivning.

Fibiger: Ved anden behandling gav jeg udtryk for min stilling til både svangerskabsloven og mødrehjælpsloven, så det skal jeg ikke gentage her. Men når sagen igen er blevet henvist til udvalg, for at man kunne få klarhed over kirurgernes og gynækologernes stilling, så var det vel, fordi man regnede med, at når man fik en ny forhandling med dem, ville deres synspunkt blive fremsat så klart, at ingen her i tinget kunne være i tvivl om, hvad man ønskede fra den side. Mindretallet har nu stillet et ændringsforslag, der gør, at man kan få tilslutning fra disse kirurger og gynækologer. Jeg havde derfor håbet, at regeringen, socialdemokraterne og de radikale ville have givet tilslutning til dette ændringsforslag. Så havde meget været vundet. Men det er altså ikke sket, idet jeg forstår på den højtærede justitsminister og ordførerne for såvel socialdemokratiet som det radikale venstre, at de vil stemme imod dette ændringsforslag.

Når der så samtidig er rejst en bevægelse udover landet fra „Unge Hjem“ med tilslutning i løbet af få dage af 22 100 folketingsvælgere ved personlig underskrift og med tilslutning fra foreninger og bevægelser, således at over 500 000 mennesker på den måde slutter op bag resolutionen, synes jeg ikke, at folketinget kan sidde det overhørigt. Det, de i virkeligheden beder om, det, de har fået tilslutning til fra det første møde, der fandt sted i Hobro, er, at vedtagelsen af dette forslag må blive udsat, så

at befolkningen kan få lejlighed til ved lignende møder og på anden måde virkelig at få oplyst, hvad det drejer sig om, og til at drøfte tingene igennem.

Jeg har hørt ærede ordførere både for socialdemokratiet og for det radikale venstre sige, at de mennesker, der har henvendt sig, overhovedet ikke ved, hvad de taler om. Ja, så var det vel nyttigt, at de blev belært om det, og nyttigt, at de fik at vide, hvad det drejer sig om, så at befolkningen kunne tage stilling til dette alvorlige spørgsmål.

Man har raillet over, at man fra kirkens side har taget det spørgsmål op. Det forbyr sandelig ikke mig. Jeg glæder mig derover. Når alle disse ting tages i betragtning, så forekommer det mig, at folketinget bør udsætte behandlingen af forslaget i dette folketingsår, og derfor vil jeg på det ærede medlem fru Ellen Poulsens og egne vegne stille følgende forslag om overgang til næste sag på dagsordenen:

„Under henvisning til ønskeligheden af, at der gives adgang til yderligere offentlig debat vedrørende svangerskabsloven, beslutter tinget ikke at færdigbehandle forslaget i dette folketingsår, og tinget går dermed over til næste sag på dagsordenen.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om overgang til næste sag på dagsordenen: (se ovenfor).

Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Frederik Lynge: Når jeg har bedt om ordet, er det nærmest for at forklare lidt om, hvordan vi har det i Grønland. Vi har i Grønland ikke så udviklede og specificerede forhold endnu i dag, så de store linier, der har været diskuteret her, skal jeg ikke røre ved. Det eneste, jeg gerne vil forklare, er, at når jeg sammen med et flertal af udvalgets medlemmer ønsker at stemme for lovforslagene, så er grunden alene den — det ønsker jeg at understrege — at vi i Grønland altfor længe har savnet lovhemmel til behandling af de sager, der omhandles af lovforslagene, som, hvis de vedtages, kommer til at gælde for Grønland ved kongelige anordninger, som vil afpasse lovene efter de specielle grønlandske forhold.